

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת תצווה תשע"ט

"ויקחו"
אליך
שמן זית
זר"

משכן - בשביל מה?

שְׁלוֹם יְלָדִים! בְּפָרָשִׁיֹת הַשָּׁבוּעַ אֲנַחֲנוּ קוֹרְאִים עַל הַקִּמַּת הַמִּשְׁכָּן. ה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה לְהָקִים אֶת הַמִּשְׁכָּן שֶׁבְּתוֹכוֹ יִקְרִיבוּ קֶרְבָּנוֹת לַה'.

אֲבָל מִדּוּעַ ה' רוֹצֵה שֶׁנִּקְרִיב לוֹ קֶרְבָּנוֹת? הוּא הִרִי אֵינּוּ אוֹכֵל אוֹתָם! וּמִלֵּבֵד זֹאת - הִרִי הוּא בָּרָא אֶת הַכֹּל וְהוּא אֵינּוּ זָקוּק לְשׁוֹם דָּבָר שֶׁאֲנַחֲנוּ נָבִיא לוֹ! אִזּוֹ מִדּוּעַ הוּא צִוָּה אֶת מֹשֶׁה לַעֲשׂוֹת מִשְׁכָּן?

הַתְּשׁוּבָה הִיא, שְׁעֲבֹדֶת ה' בַּמִּשְׁכָּן וּבְבֵית הַמִּקְדָּשׁ הִיא לֹא בַּשְּׁבִיל ה'! ה' לֹא צָרִיךְ שֶׁנָּבִיא לוֹ קֶרְבָּנוֹת. הָעֲבֹדָה הִיא בַּשְּׁבִילֵנוּ, כְּדִי שֶׁאֲנַחֲנוּ נִזְכֶּה עַל

יְדֵי הַמַּעֲשִׂים שֶׁלֵּנוּ לְהִתְקַרֵּב לַה'. כְּאֲשֶׁר אָדָם מֵבִיא קֶרְבָּן לְשֵׁם ה' הוּא נִזְכָּר בְּכָךְ שֶׁה' נֹתֵן לוֹ אֶת הַכֹּל וְשֶׁהוּא מְשַׁיֵּחַ עָלָיו וְשֹׁצֵרֵיךְ לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנוֹ. לִכֵּן ה' רָצָה שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִבְנוּ מִשְׁכָּן, שֶׁבוּ הֵם יוֹכְלוּ לַעֲבֹד אוֹתוֹ וּלְהִתְקַרֵּב אֵלָיו.

גַּם הַיּוֹם, כְּשֶׁעֵדִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לֹא נִבְנָה, אֲנַחֲנוּ צָרִיכִים לַעֲבֹד אֶת ה' כְּדִי שֶׁנִּזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו. אֶת זֹאת אֲנַחֲנוּ עוֹשִׂים עַל יְדֵי הַתַּפְלוֹת וְקִיּוֹם הַמִּצְוֹת. וְאֲנַחֲנוּ מִתְפַּלְלִים לַה' שֶׁיִּבְנֶה לָנוּ כְּכֹר אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ מִחֲדָשׁ, וְכָךְ נוֹכַל לַעֲבֹד בְּלִבָּב שְׁלֵם בַּמָּקוֹם הַנִּבְחָר.

2 שעת סיפור

6 מבור הקוביות

ערוץ מאיר
לילדים

לרכישת מנוי לערוץ הילדים
התקשרו: 02-6461323
או באתר ערוץ מאיר לילדים

שעת סיפור

כְּשֶׁתִּגְדֵּל תִּבִּין

"כְּשֶׁתִּגְדֵּל תִּבִּין!" זֶה הָיָה הַמְּשֻׁפֵּט שְׂאוֹתוֹ שָׁמַע הַשֶּׁכֶם וְהָעֶרֶב מֵרֵב הַחוּבֵל. "תִּפְסִיק לְהִשְׁתַּלֵּל בֵּין עֲצֵי הַקּוֹקוֹס, מָזָה בּוֹדֵא לֹא יֵצֵא לָךְ כָּלָם. יוֹם יָבוֹא וְתִגְדֵּל לִי תוֹדָה!"

הָיָה לוֹ קֶשֶׁה עִם זֶה, לְשִׁבְתָּ לְדָקְלָם סִימָנִים שֶׁהוּא לֹא מְבִין, הַבְּרוֹת שֶׁאֵין לָהֶם מִשְׁמַעוֹת לְגַבֵּי. לְדַלֵּג עַל הָעֵרִים, לְקַפֵּץ עַל הַגְּבֻעוֹת, לְשׁוֹטֵט בֵּין סִבָּה עֲצֵי הַיֶּצֶר וְלִתְרוֹ אַחֵר תְּגִלּוֹת מַעֲנִינוֹת, דִּבֵּר אֵלָיו הַרְבֵּה יוֹתֵר מֵאִשֶּׁר לְשִׁבְתָּ עִם רֵב הַחוּבֵל הַקָּשִׁישׁ.

הָיָה זֶה אִי שָׁם עַל אִי בּוֹדֵד בְּלִב לְבוֹ שֶׁל הָאוֹקְיָנוֹס, קְבוּצַת אֲנָשִׁים מְצַמְצָמֶת שֶׁנִּסְחָפוּ אֶל הָאִי הַקָּטָן, אַחֵר שִׁפְסִינִיתָם עָלְתָה עַל שָׂרְטוֹן וְטָבָעָה, הָאֲנָשִׁים הָיוּ מֵיֵאִשִּׁים וְאֶבְדוּ תִקְוָה לְשׁוֹב אִי פֶעַם אֶל אֲרֶץ מוֹלָדָתָם, וְנָסוּ לַעֲשׂוֹת אֶת הַמֵּיטֵב כְּדִי שִׁיכְלוּ לַחְיוֹת עַל הָאִי שֶׁאֵלָיו נִקְלְעוּ. רַק רֵב הַחוּבֵל הַקָּשִׁישׁ הִפִּיחַ בָּהֶם רוּחַ שֶׁל תִּקְוָה, הוּא נָשַׁף בְּעֶרְפָם וְלֹא נָתַן לָהֶם לְהִתְיָאֵשׁ. "יוֹם יָבוֹא וְנֵצֵא מִקָּאן", הִבְטִיחַ.

מִזֶּזוֹן לֹא הָיָה חֶסֶר, פְּרוֹת הַיֶּצֶר הַמְּגֻנָּגִים סִפְקוֹ מִזֶּזוֹן בְּשִׁפְעַ. מִקְּוֹרוֹת מֵיִם גַּם לֹא חֶסֶר, מִבְּחִינָה זֹאת הָיָה הָאִי מְקוֹם אִידִיָּאָלִי לָקִים בּוֹ חַיִּים שְׁלֵוִים.

בְּעֶשֶׂר אֲצָבוֹתֵיהֶם, לֹא כָלָם וְלֹא אֲמָצְעִים מִתְאִימִים, הִחֲלוּ מִשְׁקִיעִים בְּבִנְיַת מוֹשְׁבָה אֲרָצִית. הֵם חֲטָבוּ עֲצִים בְּעֶזֶר שִׁבְרֵי סִלְעִים מִשְׁנָנִים, קָלְעוּ חֲבָלִים עֲבִים מִשִּׁיחִים שֶׁצָּמְחוּ שָׁם בְּשִׁפְעַ, בְּעֶזֶר כָּלִים מֵאֲלֻתֵּירִים הַכְשִׁירוּ אֶת הַעֲצִים לְשִׁמֵּשׁ קְרוֹרוֹת בְּנִיָּה וְכִרְהִיטִים, וְאֵט אֵט הִחֵל הַמְּקוֹם מְקַבֵּל צִבּוֹן מְמִשִּׁי שֶׁל מוֹשְׁבָה. הַגְּבָרִים הָיוּ עֹסְקִים בְּצִיד וּבְדִיגָה, וְהַנָּשִׁים עֹסְקוֹ בְּבִשּׁוּל, בְּאַרְיָה וּבְטַפּוֹחַ גְּנוֹת הַנּוֹי שֶׁהוֹסִיפוּ רוּחַ חַיִּים לַמְּקוֹם.

בִּיְנֵיהֶם הָיָה יֶלֶד אֶחָד יָתוֹם, הוֹרִיו טָבְעוּ יַחַד בְּסִפְיָנָה, וְלֹא הִגִּיעוּ אֶל הַחוֹף, בּוֹדֵד נוֹתֵר בְּעוֹלָם. רֵב הַחוּבֵל פָּרַשׁ עָלָיו אֶת חֲסוֹתוֹ וְזָאֵג לוֹ כִּי כָּאֵב. בְּתַחֲלָה הִסְתוּבָה הֵילֵד עִם כָּל הַמְּבֻנָּגִים מְסִיעֵי לָהֶם לַחֲטָב, לָגֵר, לְתַפְסֵי וְלָצוּד. בְּמִקְרִים רַבִּים הוּא שָׁמַשׁ לָהֶם כְּעֶזֶר בְּמִישׁוֹתָם וּבִיכָלָתוֹ לְטַפֵּס וְלִהְיוֹת מְקוֹמוֹת שֶׁאֵלֵיהֶם לֹא יָכֹל לְהִגִּיעַ. וְיִשְׁלָא הָיוּ זְקוּקִים לְעֻזָּתוֹ עָמֵד מֵהֵצֵד וְעָקֵב אַחֵר פְּעֻלוֹתֵיהֶם.

כְּשֶׁעָמְדָה הַמוֹשְׁבָה עַל תֵּלָה, הַתַּעֲסוּקָה פָּתְחָה, וְרֵב הַחוּבֵל הִבְחִין כִּי הֵילֵד מְסֻתוּבָב בַּחֲסֵר תַּעֲסוּקָה שֶׁל מְמֶשׁ. קוֹפִי הַיֶּצֶר הֶעֱסִיקוֹ אוֹתוֹ שְׁעוֹת אָרוּנוֹת, הוּא עָקֵב אַחֲרֵיהֶם, וְהֵם הִשְׁתַּעֲשְׂעוּ עִמּוֹ בְּמִשְׁחָקֵיהֶם, הוּא נִהְנֶה גַם לְרֹדֵף אַחֵר אָרוּנוֹת שֶׁנִּמְלָטוּ מִכַּפְּנָיו בְּבִהְלָה, וְהִשְׁתַּמֵּחַ בְּאֶפֶס פְּעִיל בְּפֻעֻלוֹת הַדִּיָּאָה.

- "הִגִּיעַ הַזְּמַן לְלַמֵּד!" הוֹדִיעַ לוֹ רֵב הַחוּבֵל בְּחִגְיָנוֹת בְּאַחַד הַבָּקָרִים הַיּוֹתֵר יָפִים בַּיֶּצֶר.

- "לְלַמֵּד מָה?" תָּמָה הַיֶּלֶד, "לְדַג? לְצוּד? לְבָנוֹת? לְשִׁחוֹת?!" הִכֵּל אֵין יוֹדֵעַ, לֹא צָרָה לְלַמֵּד אוֹתִי כָלָם."

- "יֵשׁ לָךְ מָה לְלַמֵּד, יִקְרִי, יֵשׁ הַרְבֵּה שְׂאֵתָה לֹא יוֹדֵעַ."

קִישִׁימִים דָּקִים, שְׂאוֹתָם אֶסְף רֵב הַחוּבֵל מִשְׂאֲרִיֹּת הַבְּנִיָּה, שִׁמְשׁוֹ כְּסִימָנִי הָאוֹתִיוֹת. תַּחֲלָה צִרַף מִסְפָּר קִישִׁימִים קִטְנִים וְיָצַר אֶת הָאוֹת אֶלָּף.

- "זֶה אֵלֶּךָ!" אָמַר. "אָמַר אַחֲרַי בְּבִקְשָׁה - אֵלֶּךָ!"

- "אֵלֶּךָ, מָה? !?!"

הַיֵּלֶד הִסְתַּכֵּל עַל רַב הַחֹבֵל כְּמִי שֶׁהִשְׁתַּבֵּשָׁה עָלָיו דַּעְתּוֹ, "מָה אַתָּה רוֹצֶה מִמֶּנִּי? מָה בְּדִידִיק מִפְּרִיעַ לָךְ בְּכֹךְ שְׁאֵנִי מוֹשְׁתַּבֵּב עִם הַקּוּפִים, מִטְפֵּס עַל הַעֲצִים, דָּג דָּגִים, תּוֹפֵס אֲרֻנְבוֹת, מִחְפֵּשׁ חֲרָקִים? לָמָּה אַתָּה מוֹצִיכֵנִי?!"

רַב הַחֹבֵל הִבִּיט בּוֹ בְּיָלֶד הַנִּתּוּם בְּרַחֲמִים גְּלוּיִים: "נִכּוֹן, אַתָּה קָעַת לֹא מִבֵּין מָה בְּדִידִיק אֲנִי רוֹצֶה מִמֶּךָ? אִין לָךְ מִשְׁגֹּם מָה הַסִּימָנִים הָאֵלּוּ אוֹמְרִים. אִין לָךְ גַּם אֶפְשָׁרוּת לִהְיוֹן כְּאֵן בְּיַעַר לָמָּה בְּדִידִיק זֶה יוֹעִיל לָךְ, כְּמָה זֶה יִכּוֹל לִסְעֵי לָךְ בַּחַיִּים. אֲבָל זֶה לֹא בְּאַשְׁמָתְךָ. מַעֲוֹלִם לֹא נִחְשַׁפְתָּ לַצָּרָה הַזֶּה, מַעֲוֹלִם לֹא נִתְקַלַּת בַּפְּטָרָה שֶׁלִּשְׁמָה אַתָּה לּוֹמֵד אֶת הַסִּימָנִים הָאֵלּוּ. אִין לִי אֶפְשָׁרוּת לִהְסָבִיר לָךְ עַכְשָׁו אֶת הַתּוֹעֲלָת שֶׁבִּלְמֹד סִימָנִים אֵלּוּ. אֲבָקֶשׁ רַק שֶׁתִּסְמָךְ עָלַי, שֶׁתְּבִין שְׁאֵת טוֹבָתְךָ אֲנִי דוֹרֵשׁ. תִּקְשִׁיב לִי, תִּלְמַד אֶת הַסִּימָנִים הָאֵלּוּ, אֲמַר אַחֲרַי אֵלֶּךָ בֵּית וַיִּגְמַל, וְכִשְׁתַּגְּדֵל תְּבִין. יְבוֹא יוֹם וְתוֹדֶה לִי."

הָיָה לוֹ קוֹשֶׁה לִילֵד לְהִשְׁלִים עִם זֶה, לִלְמַד דְּבָרִים שֶׁהוּא לֹא מִבֵּין. שֶׁהוּא לֹא רוֹאֶה בָּהֶם תּוֹעֲלָת, אֲבָל הַשָּׂקֶל הַיֶּשֶׁר אָמַר לוֹ שֶׁרַב הַחֹבֵל מְבַקֵּשׁ אֶת טוֹבָתוֹ, וְהוּא לֹמֵד.

שָׁנִים חֲלָפּוּ, הַיֵּלֶד גָּדֵל וְהָיָה לְאִישׁ. הוּא יָדַע קָרָא וְגַם כָּתַב, בְּמִשְׁךְ הַשָּׁנִים לָמַד אוֹתוֹ רַב הַחֹבֵל בָּם קָצֵת חֲשׁוֹנוֹ, הַסְטוֹרִיָּה וַיֵּדַע כְּלָלִי, אֲבָל עֲנָן הַקְּרִיאָה הַצִּיּוֹק לוֹ תָּמִיד, הוּא לֹא בְּדִידִיק הִבִּין לָמָּה הוּא הָיָה כָּךְ חָשׁוֹב לְרַב הַחֹבֵל.

עַד שֶׁהִגִּיעַ לַעִיר. סִפִּינָה גְדוֹלָה שֶׁנִּקְלָעָה לְמָקוֹם הַבְּחִינָה בְּאַנְשִׁים שֹׁעַל הָאֵי, סִפִּינוֹת הַצֵּלָה נִשְׁלַחוּ אֶל הַחוּץ. הָאֲנָשִׁים נִכְרְדוּ בְּרִגְשׁוֹת מִעֲרָבִים מִהַמָּקוֹם שֶׁהָיָה בֵּיתָם בַּשָּׁנִים הָאַחֲרוֹנוֹת, אָךְ שִׁמְחוּ לַחֲזוֹר אֶל הַמְּקוֹמוֹת וְאֶל הָאֲנָשִׁים שֶׁהִשְׁאִירוּ מֵאַחֲרֵיהֶם לְפָנֵי שָׁנִים.

עַכְשָׁו הוּא הִבִּין. הַשְׁלֵטִים, הַמוֹדְעוֹת, הַעֲתוּנוֹת, הַסְפָּרִים - הַכֹּל דָּבָר אֵלָיו, אֶת הַכֹּל הוּא הִבִּין, הוּא נִחְשֵׁף לְעוֹלָם חָדָשׁ - לְעוֹלָם הַכְּתוּב, שֶׁעַד כֹּה הָיָה רַק מִדַּע תִּיאורִטִי, הַכֹּל הִכָּךְ לְמוֹחַשִׁי וּלְמִוֵּבן כָּל כֶּךָ, בְּזִכְתּוֹ שֶׁל הָאִישׁ שֶׁלֹּא הִרְפָּה מִמֶּנּוּ וּלְמַד אוֹתוֹ אוֹתָם סִימָנִים הֵלֵא מִוִּבְנֵי.

מִשָּׁל נִפְלָא זֶה הֵבֵא בְּהַקְדָּמָה לְסִפְר "ח (צִיּוֹן לְנֶפֶשׁ תְּחִיָּה), הַמַּחְבֵּר שִׁשְׁמוֹ הַתְּפָרֶסס לְתַהֲלָה כְּאֶחָד מְגִדְלֵי חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל בְּדוֹרוֹת הָאַחֲרוֹנִים, אֲמִירָה זֹו מְתִיחֶסֶת אֶל אוֹתָן אֲגָדוֹת הַשְּׂזוּרוֹת בְּדַבְּרֵי חֲז"ל. לְעֵתִים הֵן מוֹבְנוֹת וּבְרוּרוֹת, אָךְ פְּעָמִים רַבּוֹת שֶׁהֵן נִרְאוֹת תְּמַהוּמָה, בְּלִתִּי מוֹבְנוֹת חֲסֵרוֹת פֶּשֶׁר, וּלְפָעָמִים עוֹלָה מִחֲשָׁבָה שֵׁשׁ כְּאֵן טָעוּת, מִשְׁוֵה בְּלִתִּי הַגִּיּוּנִי בְּתוֹךְ הַחֲקָמָה הָאִין סוּפִית שֶׁפְּזָרָה בְּתַלְמוּד. הַלּוֹגִיקָה הַמְּדַהִימָה שֶׁמֵּאַפִּיקֵת אֶת הַתְּלַמוּד, הַנִּתְחַם הַמְּעֻמָּק וְהַדְּרִיָּה לְכָל פֶּרֶט, מַעֲצִימִים אֶת הַתְּהִיּוֹת בִּיחַס לְאוֹתָן אֲגָדוֹת תְּמַהוּמָה.

עַלֶּךָ לְדַעַת שֶׁהַמְּדָר הוּא בְּשִׁפָּה תִּיאורִטִית, שְׁמִי שֶׁעָדִין לֹא הִגִּיעַ לְמָקוֹם שֶׁבּוֹ מִבִּינִים שִׁפָּה זֹו, אִינוֹ מִבֵּין אֶת כָּל אוֹתָם הַסִּימָנִים וְהַנִּתְחַם הַבְּלִתִּי הַגִּיּוּנִים, וְאֵז לֹא נוֹתֵר אֵלָּא לְהֵאֱמִין לְאוֹתָם זִקְנִים וְחֲכָמִים שֶׁהִפְנִינוּ אֶת הַקּוּדִים הַסִּמְיוֹתִים שֶׁבְּאַגָּדוֹת חֲז"ל, וְהַדְּרִיכוּ אוֹתָנוּ לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד לְהַעֲמִיק וּלְהִתְבַּוֵּן וּלְבַסּוֹף לִהְיוֹן שֵׁשׁ סָכִי טוֹב, וְגַם זֶה תְּלִי בְּמַעֲבָנוּ הַרוּחִנִּי וּבְמִדּוּתֵינוּ הַנִּעְלוֹת. כִּי הַתּוֹרָה הִיא לֹא סִתָּם עוֹד חֲכָמָה, אֵלָּא הִיא הָאָרֶז אֱלֹהִית הַשׁוֹכֶנֶת בְּלֵב הַמִּשְׁיֹוּ בְּלֵב הָרָאִי לָךְ. רַק מִי שֶׁכִּבֵּר הִגִּיעַ לְדִרְגוֹת רּוּחָנוּת מְתֻאִימוֹת בְּהִבְנַת הַתּוֹרָה, וּבִירִידָה לְפָנִימְיוּתָהּ, יִכּוֹל לִהְיוֹן אֶת פֶּשֶׁרֶן שֶׁל אוֹתָם אֲגָדוֹת שֶׁמְכִילוֹת בְּתוֹכָן אוֹצְרוֹת שֶׁל יָדַע פְּרִימִי עֲמוֹק וּמִקְרוֹ.

לֹא הִבְנַת, לֹא קָרָה שׁוּם דָּבָר. אֵל תְּתִימֹר לִהְיוֹן, תִּתְקַדֵּם, תִּלְמַד, תִּמְשֹׁךְ לְהַתְנַעֵץ בְּהִבְנוֹת נוֹסְפוֹת, יְבוֹא יוֹם וְכִשְׁתַּגְּדֵל תְּבִין גַּם תְּבִין.

הַסִּיפּוֹר בְּאִדִּיבוֹת "שְׁלוֹם לַעַם"

הכול בראש!

"צורי אתה מגיע למשחק?", שאל יניב את צורי בתחילת ההפסקה.

"לא, יניב. אני לא מרגיש טוב. מאז אתמול בלילה יש לי כאבי בטן. נראה לי שמשוה מהאוכל במסיבת יום-ההולדת לא היה תקין. הגבינה הצהובה שהיתה שם היתה מקולקלת, אולי היא גרמה לי לקלקול קיבה".

"אוי, חבל. תרגיש טוב!", ענה יניב והחל לצאת לכיוון המגרש. הוא נזכר במסיבת יום ההולדת של אורי שהתקיימה אתמול בערב. דווקא היה כיף מאוד. 'מעניין, האם הגבינה הצהובה באמת היתה מקולקלת? אני מקווה שהבטן שלי לא תתחיל לכאוב...' חשב לעצמו.

יניב הגיע למגרש, אבל פתאום משהו החל להציק לו. נדמה היה לו שהוא קצת מסוחרר. "חברים, תתחילו בלעדי", אני טיפה לא מרגיש טוב". תחושת הסחרחורת התחזקה ויניב החל להגיש שגם בטנו מתחילה לכאוב. "זה בטוח! זו הגבינה הצהובה מהערב!", חשב לעצמו במרירות.

יניב חזר לכיתה והניח את ראשו על השולחן. "מה קרה?", שאל אותו אורי שבדיוק נכנס לכיתה.

"אני חושש שגם אני איני מרגיש טוב", ענה יניב. "כנראה בגלל שאכלתי מהגבינה הצהובה המקולקלת שהיתה במסיבת יום ההולדת... - יניב הפסיק את דבריו. הוא שם לב פתאום שהוא מדבר עם אורי, שמסיבת יום ההולדת היתה שלו. הוא לא רצה שאורי ייעלב. "אממ... אולי אכלתי משהו לא טוב, אני לא יודע מה..."

"יניב, אני מבין שאתה חושש שאכלת משהו לא תקין במסיבה שלי?", שאל אורי. "מדוע אתה חושב כך?"

"כי גם צורי לא מרגיש טוב כבר מהערב. הוא טען שהגבינה הצהובה לא היתה תקינה..."

"יניב, אתם צודקים. במהלך המסיבה אמא שלי גילתה שהגבינה הצהובה אינה תקינה והיא הוציאה אותה מהשולחן. אבל זה היה די בהתחלה, אתה הספקת בכלל לאכול ממנה?", שאל אורי.

לפתע יניב נזכר שהוא בכלל לא אכל מהגבינה ההיא... הוא אמנם חיפש אותה ותהה לאן היא נעלמה, אך הוא בכלל לא אכל ממנה.

"בעצם, אתה צודק! בכלל לא אכלתי מהגבינה הצהובה... סתם חששתי".

אורי הניח את ידו על כתפו של יניב ואמר: "אמא שלי אומרת שהרבה מהתחושות שלנו נובעות מהמחשבות שלנו. אולי בגלל שחשבת שאכלת מהגבינה המקולקלת הרגשת פתאום לא טוב. תחשוב על זה קצת, אולי תצליח להירגע ולחזור לעצמך".

עברו רק דקות מעטות עד שיניב הרגיש שהוא בסדר גמור, והוא אפילו הספיק לחזור למגרש ולהשתתף במשחק עם החברים...

נהוג לומר "הכול בראש". הרבה מהתחושות שלנו נגרמות מהדמיון ומהמחשבות שלנו. לפעמים עלינו לעצור לרגע ולחשוב האם אנחנו באמת חשים את הדבר או שאולי זוהי תוצאה של פחד ודמיון. אם נזהה נכון את רגשותינו ותחושותינו, נוכל להיפטר מהרבה מהמצבים הלא-נעימים בהם אנו מצויים.

נכון או לא?

1. על אבני החושן היו כתובים עשרת הדיברות.
2. האבן הראשונה בחושן היתה: לשם.
3. האבן האחרונה בחושן היתה: ישפה.
4. על הציץ היה כתוב: קודש לה'.
5. הציץ היה עשוי מזהב.
6. מזבח הקטורת היה עשוי כולו מזהב.
7. על מזבח הקטורת היו מקטירים רק ביום הכיפורים.

חידת חדגא: איזה ספר הלכה חשוב קרוי על שם אבני החושן,
שאחד מחלקיו (של הספר) קרוי גם הוא על שם החושן.

חידת פולקע: בפרשה האות ר' נפלה (והיא נמצאת בעשייה),
ומשמעותה שונה. למה הכוונה? (רמז: עיינו כח, כב)

מבוך הקוביות

עזרו לכוהן להגיע אל
מנורת הזהב!
התחילו במקום החץ הירוק.
בהצלחה!

סביב השולחן

נעמה

חיימק'ה

יונתן

טליה: איזע יפה ה'ה הפנה הגדול! כל הבגדים המקסימים עם הזהב והתכלת, הציץ והחש... נראה לי שהוא היה נראה כמו מלך!

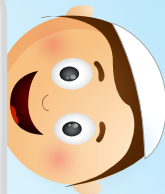
בני: נכון. הוא באמת היה נראה מאד יפה ומכבד פנראה. אבל בדייק את זה אני לא מבין: מדוע בגדי הפנה הגדול כל כך מכבדים ומקדרים? הרי הוא היה צריך להיות צדיק ולהכניס לבית המקדש, אז הייתי מצפה שהוא יהיה לבוש בצורה פשוטה, בענוה ובצניעות ולא כמו מלך.

נעמה: בני, אני חושבת שעלית על נקדה מאד חשובה. באמת אחת המדות הכי חשובות שעלינו לעבוד עליהן, היא מדת הענוה. גאווה ורדיפת כבוד הם דברים מאד שליליים ואין ספק שצריך להתרחק מהם מאד. אבל הפנה הגדול מציג את כל עם ישראל ולא את עצמו. לכן, כמו שביית המקדש היה מאד מאד יפה ונאה, בגלל שהוא שיך לכל עם ישראל והוא גם לכבוד ה', כך גם הפנה הגדול שהוא שליח של עם ישראל צריך להיות נאה ומכבד.

בני: אבל זה יכול לגרום לו לגאווה!

נעמה: נכון. כל אדם שנושא במשרה חשובה עלול להגיע לגאווה ולהשתררות. לכן עליו לעבוד על עצמו ועל מדותיו. ואגב, אולי זו סבה לכך ששמות כל השבטים היו כתובים על אבני האמוד והחשן שהפנה היה לבוש בהם. כך הוא יזכר שהוא שליח של כלל ישראל, וינהג בענוה ובצורה נכונה.

בר

טליה

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.

מדי שבת אחרי הצהריים נעמה הגדולה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא

מעניין בפרשת השבוע. הצטרפו אליהם!